

Scénář (Ludmila Moravcová)

Vypracovali: Kryštof Knajbel, Radka Hálová, Šimon Kyrál, Leon Tesařík, Petr Korbel

Pod vedením: Bc. Petra Martiše

Škola: Základní škola Sokolovská 328, Liberec

„Jmenuju se Ludmila Moravcová a narodila jsem se 1. března roku 1950. Dětství jsem prožila ve stabilní, láskyplné rodině.

V roce 1965 nastoupila Ludmila Moravcová na Střední průmyslovou školu v Liberci, kde se jako jedna z mála dívek ve třídě věnovala matematice a fyzice.

„A tam, právě ve svých 18 letech, jsem zažila rok 1968. Jaro 1968 jako studentka třetího ročníku.“

V květnu toho roku se začal uvolňovat komunistický režim v Československu. Spolu se spolužáky se v Liberci vypravila na studentskou slavnost Majáles.

„My jako studenti rozjaření jsme si řekli, že už je dost toho, že tady vládne jedna strana a založili jsme, jenom tak jako, novou stranu a říkali jsme si Klub angažovaných Štrinclovců. A šli jsme na ten Majáles v průvodu s hesly, s různými hesly. Například: „Jedna strana nestačí, dejte se k nám študáci“, anebo „Posilte naše řady, maturanti vítáni.“

Společně šli od nádraží třídou 1. Máje do centra města. Dnes na to paní Lída vzpomíná s hrdostí a humorem.

„Takže takhle rozjaření jsme šli na prázdniny a v srpnu to byla rána jak z děla.“

Poklidné léto narušil vpád vojsk Varšavské smlouvy.

“Maminka nás budila plačíc: “Stávejte děti, je válka.”

V září pak nastoupila do maturitního ročníku. Atmosféra se ale změnila.

„Už to nebylo takový svobodný, uvolněný. Nevěděli jsme, co můžeme čekat, co se bude dít. Jaké čísky případně budou, nebudou.“

V lednu se se spolužáky dozvěděli o sebeupálení Jana Palacha.

„Najednou jsme si uvědomili, kolik ještě a jaké oběti to bude stát, než se něco změní.“

Spojili se s profesory a zorganizovali autobus do Prahy na jeho pohřeb. I přes to, že jí hrozilo, že by za to nemusela být připuštěna k maturitě, rozhodla se pohřbu zúčastnit.

„Samozřejmě, že ty obavy byly, ale protože naši profesori byli rozumní a ta doba byla velmi nepřehledná, a ještě se nevědělo, co se bude dít dál, takže jsme měli v tomhle štěstí. Odmaturovali jsme všichni.“

Celý svůj život zasvětila Ludmila Moravcová vzdělávání a pedagogice. Po určitou dobu se angažovala i v politice a působila jako ředitelka dvou základních škol. Stála u mnoha

společenských i historických milníků a jak sama říká, stála vždy ve správný čas na správném místě. A co by ráda vzkázala dalším generacím?

„Já si myslím, že by mladá generace si měla uvědomit, že musí, musí v tom průběhu svého vývoje přejímat zodpovědnost. Zodpovědnost za sebe i za druhé. A svoboda to je umět se svobodně a zodpovědně chovat. To je svoboda.“